

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A. O. A.**, narozen X,
státní příslušnost X,
t. č. pobytem ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,**
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. OAM-435/DS-D03-D05-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 4. 2025, č. j. OAM-435/DS-D03-D05-2025, žalovaný rozhodl podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Spolková republika Německo. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že po zadržení žalobce dne 11. 4. 2025 pro nelegální pobyt na území ČR, bylo ze systému EUODAC zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecké republice dne 07.10.2019 v Spolkové republice Německo dne 08.12.2019 a dne 15.08.2023, ve Švýcarské konfederaci dne 26.03.2025 a v Rakouské republice dne 6. 4. 2025. Byly tedy splněny podmínky pro postup podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu, a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. S ohledem na to požádal žalovaný uvedené státy o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na jejich území. Řecká republika, Švýcarská konfederace i Rakouská republika žádost neakceptovaly a odpovědnost za jmenovaného nepřijaly. Dne 22. 04. 2025 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného podle Čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013.

2. Žalovaný se s ohledem na čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení zabýval skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. V té souvislosti vycházel z informace Ministerstva vnitra OAMP ze dne 5. 12. 2024 týkající se azylového systému ve Spolkové republice Německo a konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je tato země povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo. Státní moc Německa dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Žalovaný byl toho názoru, že nelze hovořit o systematických nedostacích, jež by vedly k nelidského či ponižujícímu zacházení. Případné selhání jednotlivců vyloučit ale nemůže.

II.

Žaloba

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že žalovaný stanovil Spolkovou republiku Německo jako oprávněný stát k posouzení dané věci, s čímž žalobce nesouhlasí. Zároveň mu nepřijde vhodné, aby věc projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat a ve kterém již rozhodli o jeho deportaci, a proto z dané země utekl. Žalobce se bojí vrátit do země původu, protože mu tam dle jeho slov hrozí smrt, proto utíká. Žalobce rovněž odkazuje na 51. 3 bod 2. Nařízení, dle kterého platí, že o žádosti o mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

může rozhodovat první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Neboť žalobce má za to, že žádný stát nelze určit podle kritérií, proto by měl rozhodnout první stát podání žádosti. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakých důvodů Řecko, Rakousko a Švýcarsko odmítly přijmout odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a proč naopak Německo příslušným státem je. Žalobce má za to, že na základě výše uvedeného bylo porušeno jeho právo na spravedlivé projednání věci. Napadené rozhodnutí dle názoru žalobce odporuje smyslu a účelu nařízení a nepřiměřeným způsobem zasahuje do subjektivních práv žalobce. Zanedbání výše uvedených kritérií vedlo k vážnému porušení práv žalobce, čímž žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil nedostatečně a nesprávně.

III.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil s tím, že žalobce neuvedl konkrétní důvod, pro který by se nemohl vrátit do Německa a pouze sdělil, že se obává deportace zpět do své vlasti. Pro rozhodnutí správního orgánu byl směrodatný čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, který uvádí, že členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že jmenovaný podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecké republice jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. Dále na základě zmíněné lustrace je patrné, že výše jmenovaný poté podal žádost ve Spolkové republice Německo, ve Švýcarské konfederaci a v Rakouské republice. Správní orgán tak dovodil, že odpovědným členským státem může být Řecká republika, Spolková republika Německo, Švýcarská konfederace i Rakouská republika. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 15. 04. 2025 Řeckou republiku, Spolkovou republiku Německo, Švýcarskou konfederaci a Rakouskou republiku o přijetí výše jmenovaného cizince zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal na jejich území. Řecká republika, Švýcarská konfederace i Rakouská republika výše zmíněnou žádost neakceptovaly a odpovědnost za jmenovaného nepřijaly. Dne 22. 04. 2025 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013. V této souvislosti pak správní orgán odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.2.2017, č.j. 6 Azs 324/2016 - 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. zejména bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. „V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přezkum - toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie,“ uvedl Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku.“

IV. Rozhodnutí soudu

5. Žaloba není důvodná.
6. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
7. Žalobní argumentace žalobce se týkala údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nesprávného posouzení otázky, zda přemístění žalobce do Spolkové republiky Německo je v souladu s nařízením EU č. 604/2013, když žalobce podal dříve žádost v Řecku. Žalobce se dále obával svého nuceného návratu do země původu.
8. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
9. V souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu s uvedeným ustanovením, neboť po zjištění v systému EURODAC, v kterých členských státech žalobce podal žádosti o mezinárodní ochranu oslovil všechny tyto státy, z nichž pouze Spolková republika Německo uznala svou příslušnost s tím, že již rozhodla o žádosti o mezinárodní ochranu tak, že ji zamítla.
11. Žalobce v řízení před žalovaným neuvedl žádná konkrétní tvrzení o nevyhovujících podmínkách v azylových řízeních ve Spolkové republice Německo. V žalobě poté uvedl, že nechce být vrácen do této země, neboť jeho žádost o mezinárodní ochranu byla tamějšími orgány zamítnuta, hrozí mu deportace do Iráku, a protože podal žádost i jiných zemích EU, nejdříve v Řecku, domnívá se, že by měla být jeho žádost projednána tímto členským státem.
12. Soud tuto námitku neshledal důvodnou a považuje za zásadní argumentaci v tomto směru použitou ve vyjádření k žalobě, kde žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.2.2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, podle něhož: „V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

republika nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum - toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie.“

13. Na základě toho soud uvádí, že dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. zejména bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný.
14. Žalovaný se dle názoru soudu dostatečným způsobem vypořádal s ohledem na argumentaci žalobce s otázkou, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
15. Ve věci nevznikly závažné důvody se domnívat, že ve Spolkové republice Německo dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. Nic takového nevyplynulo z informace Ministerstva vnitra OAMP o německém azylovém systému ze dne 5. 12. 2024. Protože jde o zprávu z prosince 2024, nepovažoval ji soud ke dni rozhodnutí žalovaného v dubnu 2025 za zastaralou či rozsahem nedostatečnou (obecnou). Ke dni svého rozhodnutí soud žádnou změnu ani nezjistil.
16. Žalovaný byl povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené, a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do této země, která je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, z výše uvedené informace Ministerstva vnitra OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho německý azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy EU.
17. V žalobě tvrzené nedostatky německého azylového systému jsou pouze obecného charakteru, žalobce je nekonkretizoval, a proto jeho tvrzení nejsou způsobilá zpochybnit podložený závěr žalovaného o neexistenci systémových nedostatků azylového systému ve Spolkové republice Německo. Nadto i při jednání před soudem na otázku, co mu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v Německu hrozí, zopakoval žalobce pouze, že bude uvězněn a násilně deportován do Iráku. Z informace Ministerstva vnitra OAMP vyplývá, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají ve Spolkové republice Německo přístup k právnímu zastoupení. Žalobcová žádost o mezinárodní ochranu byla již meritorně projednána. Sice obdržel zamítavé rozhodnutí, nicméně vzhledem k tomu, i před správními orgány žalobce odmítl uvést konkrétní důvody, pro které byl nucen opustit vlast a požádat v EU o mezinárodní ochranu, soud na základě tohoto nemohl dospět k jinému závěru, než že žalobcová žádost o mezinárodní ochranu byla Spolkovou republikou Německo projednána řádným způsobem a bez jakýkoliv nedostatků.

18. Soud tedy uzavírá, že žalovaný se existencí systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů zabýval v postačujícím rozsahu, přičemž dostačujícími soud shledal i podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel. Soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že případné nedostatky azylového řízení v Německu nejsou natolik závažné, aby neumožňovaly žalobcovo předání, neboť pochybnosti ohledně systémových nedostatků azylového řízení ve Spolkové republice Německo nepanují, a proto shledal námitku ohledně těchto nedostatků nedůvodnou.
19. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.